PYHÄ ALLIANSSI

ELI

KUKA HEILUTTAA TAHTIPUIKKOA

Piirteitä sosdem johtajiston käymästä, kapitalistien tahdon mukaisesta, työväen yhteisen ammattiyhdistysliikkeen pirstoamista tarkoittavasta hajoitustyöstä ja mitä sen johdosta on tehtävä.

Julkaisija

SUOMEN AMMATTIJÄRJESTÖ r.y.

HELSINKI, 1929. OY. TYÖN KIRJAPAINO

Miten on?

Ammattiyhdistysliikkeemme elää nykyisin sellaista vaihekautta, jonka vallitessa jokaisen palkkatyöläisen ja etenkin ammatillisesti järjestyneiden on asetuttava entistä määrätietoisemmin ja päättävämmin vartiopaikalleen taistelemaan omansa ja koko luokkamme etujen puolesta. Mustat voimat ovat liittoutuneet koko ammattiyhdistysliikettämme ja ennenkaikkea ammattijärjestöä vastaan. On käynnissä liike, jonka tarkoituksena on jaottaa Suomen palkkatyöväestön yhteinen luokkataistelulinnoitus maan tasalle.

Kapitalistit ovat jo vuosikausia tehneet suunnitelmallista työtä ulkoapäin suoritettavan hyökkäyksen varalta. On puuhattu n.s. työrauhakonferensseja, suunniteltu lakeja, joiden avulla työläisten palkkataistelut voitaisiin julistaa laittomiksi, painovapauden tuhoamissuunnitelma on jo eduskunnan käsiteltävänä, porvarilliset kustantamot julkaisevat mitä törkeimpiä ja valheellisimpia poliittisia propagandakirjoja ammattiyhdistysliikettämme vastaan, ohranan agentit häärivät kaikkialla saadaksensa aiheita samaan tarkoitukseen, kapitalistinen sanomalehdistö käy mitä häikäilemättömintä ja mitään aseita karttaamatonta ajojahtia ammattiyhdistysliikkeemme tuhoamistarkoituksessa, kouluutetaan rikkuriarmeijoita j.n.e.

Koko kapitalistisen maailman hyökätessä ulkoapäin ammattiyhdistysliikkeemme kimppuun tekee sosdem johtajisto kaiken voitavansa tuhotakseen sen sisältäpäin, edistäen täten kapitalistien suunnitelmia, jotka tähtää-

vät palkkatyöväestön täydelliseen orjuuttamiseen. Ja koska sosdem johtajiston harjoittama hajoitustyö täydentää porvariston ajojahtia ja valmistaa maaperää ohranan toiminnalle, on se ammattiyhdistysliikkeellemme vaarallisempaa kuin porvariston hyökkäykset yhteensä. Sen vuoksi on jokaisen palkkatyöläisen velvollisuus seurata mitä tarkemmin tapahtumain kulkua ja sen yhteydessä ilmeneviä ilmiöitä.

Amsterdamin internationale hajoitustyön takana

Sosdem johtajiston harjoittama ammattiyhdistysliikkeemme tuhoamiseen tähtäävät hajoitustoiminta on organisatorisessakin mielessä jatkunut jo yli puolen vuosikymmenen. He nimittäin perustivat v. 1923 Helsingissä n.s. sosdem ammatillisen komitean. Mutta asiallisesti on tuo hajoitustyö jatkunut v:sta 1920 alkaen. Nyt kun Suomen työväestö on joutunut ankaraan työttömyyskauteen ja kun herrat sosdem johtajat ovat ehtineet turvaamaan ''selkäpuolensa'', saaneet Europan sosdem johtajiston törkeätä hajoitustyötään tukemaan, ovat he kiihdyttäneet hajoitustoimintansa huippuun.

Hajoitustyön luonnetta, merkitystä ja päämäärää tarkastellessamme on todettava, että sosdem johtajisto on saanut Amsterdamin internationalelta ohjeita hajoitustyön tekemiseksi ainakin jo v:sta 1923 alkaen. Niinpä Artturi Aalto totesi tammikuulla 1926 pidetyssä n.s. Säätytalon hajoituskokouksessa tästä asiasta m.m.: ''Vuonna 1923 Helsingissä valitun sosdem. ammatillisen komitean taholta on tälle (Amsterdamin) internationaalille aikoinaan selostettu tilannetta meillä, ja vastaukseksi tähän saimme laajan kirjelmän, jossa selitettiin millä perusteilla he voivat meitä auttaa, jos me täällä tarvitsemme avustusta. Siinä kirjelmässä nimenomaan sa-

nottiin, etteivät he näe mielellään, että jos uusikin ammattijärjestö perustetaan, että se olisi yksinomaan sosialidemokraattisen puolueen järjestö, vaan että sen täytyy olla sellainen, johon voivat päästä jäseniksi kaikki, jotka tunnustavat tämän internationaalin säännöt''. Amsterdamin internationaali on siis jo tällöin asettunut periaatteessa sille kannalle, että sen mielestä Suomen työväen ammattiyhdistysliike olisi hajoitettava, mutta on ollut menettelytapoihin nähden hieman epäröivällä kannalla.

Sanotun internationalen osuutta p.o. hajoitustyössä todistaa myöskin eräs Suomen Sosialidemokraatissa joulukuun 12 p:nä 1925 pääkirjoituksen paikalla julkaistu artikkeli, jossa sanotaan m.m., että sosdem johtajiston on asetettava seuraavan vuoden toukokuussa kokoontuvalle Ammattijärjestön edustajakokoukselle tiukat vaatimukset ''ilman mitään epäselviä kompromisseja''. ''Jollei tämä mene läpi, on sosialidemokraattisen työväestön heti erottava kommunistisesta ammattijärjestöstä ja perustettava oma, joka liittyy Amsterdamin internationaliin ja voi saada sieltä alussa sekä moraalista että aineellista tukea''. Tästäkin siis selviää, että sosdem herroilla on jo silloin ollut Amsterdamilta luvassa moraalista (miten ylevää moraalia se lieneekään!) tukea Suomen ammattiyhdistysliikkeen pirstoamispuuhassa ja että Amsterdam on ollut valmis sen rahoittamiseen.

Amsterdamin kanta on kuitenkin ollut — monet seikat puhuvat siihen suuntaan — kaiken aikaa melkeinpä odottamattoman epämääräistä ja tunnustelevaa. Ja tällä epäröivällä kannalla se on nähtävästi edelleen ollut aina kuluvan vuoden syksyyn asti. Uusi Suomi, joka on ollut kaiken aikaa jopa yllättävän tarkoin selvillä sosdem johtajiston hajoitustyön luonteesta ja vaiheista, julkaisi nimitt. heti Ammattijärjestön viimeksi pidetyn edustaja-

kokouksen jälkeen (toukok. 24 p:nä 1929) erään uutisen, joka ilm^::si m.m.:

''Sosialidemokraattisissa johtopiireissä on tapahtuneen valtakeikauksen johdosta ryhdytty suunnittelemaan uuden ammattijärjestön perustamista. Tarkoitus on ollut panna se alkuun jo tänä keväänä, mutta on hanke kuitenkin jätetty syksyyn, jotta saataisiin selville Amsterdamin internationalen kanta kysymykseen nähden. Täällä kokouksen aikana käyneet internationalen edustajat eivät vielä voineet määritellä internationalen kantaa''.

Sosdem johtajisto ei ole julkaissut tämän uutisen johdosta minkäänlaista peruutusta, joten uutisen sisältö pitää paikkansa. Voimme siis todeta, että Amsterdamin internationale on jo vuosikausia ollut Suomen yhtenäisen ammattiyhdistysliikkeen tuhoamista tarkoittavan hajoitustyön korkeimpana johtajana ja neuvonantajana.

Hajoitustyön aikaisemmat vaiheet.

Ammattiyhdistysliikkeessämme vallitsi kansalaissodan jälkeen suhteellinen ''linnarauha'' v. 1920 pidettyyn edustajakokoukseen asti. Mutta kun palkkatyöväestö otti tässä kokouksessa oman talonsa isäntävallan käsiinsä, teki luokkaetujensa mukaisia päätöksiä ja valitsi itselleen sellaisen johdon, johon se katsoi voivansa luottaa, aloitti sosdem johtajisto hyökkäyksensä kokouksessa tehtyjä päätöksiä ja siellä valittua johtoa vastaan. Seurauksena olikin sitten pieni jäsenmäärän aleneminen. Sosdem johtajisto olisi kenties jo v. 1923 ryhtynyt käytännölliseen hajoitustyöhön, mutta pian sen jälkeen alkanut talouselämän nousukausi asetti voittamattomat esteet eteen. Ammattijärjestön jäsenmäärä alkoi tämän taloudellisen nousukauden johdosta ja sen vuoksi, että ammattijärjestön johto noudatti johdonmukaisesti ja tin-

kimättä oikeata luokkataistelupolitiikkaa, nopeasti kohota, nousten kaksinkertaiseksi lyhyen ajan kuluessa. Ammatillisten järjestöjemme toiminta vilkastui, määräperäistyi, tehostui. Ammattijärjestön johdolla käytiin useita voitollisia työtaisteluita. Työväestö tunsi, poliittisiin mielipide-eroavaisuuksiin katsomatta, sen omaksi, yhteiseksi, luotettavaksi taistelujärjestökseen. Sosdem johtajiston hajoitushomman apajat muodostuivat kaikkialla vesiperiksi. Työväestö seisoi yksimielisenä linnoitustaan puolustamassa.

Säätytalon ensimmäinen hajoituskokous.

Palkkatyöväestön lujasta vastarinnasta huolimatta ei sosdem johtajisto kuitenkaan luopunut törkeästä hajoitustoiminnastaan. Se päinvastoin ryhtyi entistä suunnitelmallisempiin toimenpiteisiin vastaisuuden varalle. Porvarillinen sanomalehdistö alkoi myös tähän aikaan rohkaista ja innostaa herroja sosdemejä tässä asiassa. Kaikki oli saatava valmiiksi siltä varalta, kun kapitalistinen talous jälleen joutuu kriisikauteen ja työläiset vaikeaan asemaan, että silloin on kaikki mahdollisimman valmista hajoitustyön kiihdyttämiseksi täyteen-vauhtiin.

Sosdem johtajisto muodosti kapitalistien kanssa eräänlaisen pyhän allianssin*) saadakseen Suomen työväestön ammatillisen luokkataisteluliikkeen tuhotuksi.

---

*) Pyhäksi allianssiksi nimitettiin aikoinaan sitä liittoa, jonka Venäjän keisari Aleksanteri I, Preussin kuningas Fredrik Wilhelm III ja Itävallan keisari Frans I tekivät ja jonka mukaan "pyhän uskonnon periaatteiden, oikeuden, rakkauden ja rauhan periaatteiden" tuli olla ohjeina ruhtinaille hallitessaan alamaisiaan kuin isä lapsiansa ja hävittäessään vähän aikaisemmin tapahtuneen vallankumousliikkeen vaikutuksia. Pyhä allianssi on sen vuoksi työtätekeviä vastaan kohdistetun taantumuksellisuuden vertauskuva.

Ensimmäinen askel tähän suuntaan oli n.s. Säätytalon hajoituskokouksen pitäminen tammik. 17 p:nä 1926. Mutta silläkin on omalaatuisensa alkuhistoria.

Joulukuun 12 p:nä 1925 Suomen Sosialidemokraatissa julkaistussa kirjoituksessa — johon jo ylempänä viitattiin — esitettiin muun lisäksi, että ammattijärjestön hajoittamista tarkoittava ''rohkea leikkaus'' on ''mitä pikemmin tehtävä'' ja että sosdem ''puoluetoimikunta kutsuisi jo lähiaikoina koolle asiaa harrastavat sosialidemokraatit alustavasti neuvottelemaan tilanteesta''. Tällainen neuvottelukokous sitten pidettiinkin joulukuun 30 p:nä 1925 Helsingin työväentalossa. Tilaisuudessa käytetyistä puheenvuoroista kävi aivan selvästi ilmi, että sosdem johtajisto tulee tekemään kaikkensa saadakseen pirstotuksi ammattiyhdistysliikkeemme. Niinpä Artturi Aalto tunnusti avoimesti: ''Me sen hajoitamme''. Ja eräs toinen oli vieläkin julkeampi lausuessaan: ''Kun vain saadaan ammattijärjestö hajalle ja uusi perustetuksi, kyllä poliisi sitten panee lukot vanhan ovelle'' (vrt. Pohjan Voiman selostusta 3. 1. 1926). Vain ajankohdasta oltiin eri mieltä. Neuvottelutilaisuudessa valittiin erikoinen hajoituskomitea herrojen pyrkimyksiä eteenpäin viemään sekä sovittiin eräistä muista käytännöllisistä toimenpiteistä.

Tämän kokouksen luonnollisena jatkona oli sitten tuo surullisen kuuluisa Säätytalon hajoituskokous tammikuun 17 p:nä 1926. Kokouksessa oli ''edustettuna'' joukko eri paikkakunnilta saapuneita puoluepomoja, joukossa huomattava määrä sellaisiakin, jotka eivät olleet ammatillisesti järjestyneitä. Tässä yhteydessä kiinnitämme huomiota mainitussa kokouksessa esitettyihin lausuntoihin ja siellä tehtyihin päätöksiin vain sikäli, kuin ne valaisevat sosdem johtajiston ammattiyhdistysliikettä vastaan kohdistamaa hajoitustyön todellista luonnetta. Poimimme senvuoksi tähän muutamia tyypillisempiä esimerkkejä

Muudan K. Pöllänen — joka ei oman puheensa mukaan ollut edes ammatillisesti järjestynyt, mutta oli siitä huolimatta kokouksessa ''edustajana'' — lausui puheenvuorossaan m.m.: ''Se ryhmä jota edustan, vaikka se onkin riippumattomana, lausuu kuitenkin toivomuksen, että jos Ammattijärjestön edustajakokous ei hyväksy niitä ehdotuksia, mitkä tässä kokouksessa katsotaan välttämättömiksi, ja joista edeltäpäin päätetään ja suunnitellaan, niin ehdottomasti silloin on asialle eduksi, että perustetaan uusi ammatillinen keskusjärjestö''. Tässä siis ammatillisesti järjestymätön henkilö asetteli ehtoja Ammattijärjestön edustajakokoukselle ja uhkaili hajoituksella, ellei edustajakokous ottaisi ''edustamainsa'' ammatillisesti järjestymättömäin vaatimuksia huomioon!

Eräs toinen, K. Kataja, ilmoitti mielipiteenään, että — ellei heidän vaatimuksiaan ilman muuta täytetä — ''on tehtävä selvä pesäero Ammattijärjestön kanssa''.

Sosdem puoluesihteeri T. Tainio ilmoitti puolueen nimessä: ''että tämä asia saataisiin siihen lopputulokseen, johon toivotaan sen päättyvän, niin ehdottomana vaatimuksena on, että meidän sanomalehdistömme ryhtyy tähän asiaan sellaisella innolla ja tarmolla, kuin olisi kysymyksessä eduskunta- tai kunnallisvaalit. Tätä tarkoitusta varten on puoluetoimikunta lähettänyt puolueen sanomalehdistölle kiertokirjeen, jossa kehoitetaan kaikella tarmolla auttamaan tämän sosialidemokraattisen ammatillisen komitean toimenpiteitä''. Sosdem puoluejohdon johtava asema ammattiyhdistysliikkeemme hajoitustyössä on siis alusta alkaen ollut aivan ilmeinen.

Artturi Aalto lausui toisessa puheenvuorossaan: ellei ammattijärjestön edustajakokous ota sosdem johtajiston vaatimuksia ''huomioon, silloin on ryhdyttävä muihin toimenpiteisiin silläkin uhalla, että täytyy mahdollisesti ryhtyä niinkin surulliseen ja vaikeaan tehtävään, kuin

uuden ammatillisen keskusjärjestön perustaminen on....
siinä mielessä toivoisin, että tämä kokous päättäisi, että esitetään kiinteitä vaatimuksia silläkin uhalla, että ellei niitä hyväksytä, voimme ryhtyä toimenpiteisiin myös uuden ammatillisen keskusjärjestön perustamiseksi''.

O. V. Elfving lausui: ''Meidän järjestömme oli sillä kannalla, että jo tässä kokouksessa perustetaan uusi ammatillinen keskusjärjestö''.

Artturi Hellman pelkäsi ''punaisen'' sanan käyttämistä. Hän nimittäin lausui: ''Tahtoisin huomauttaa, että emme missään tapauksessa käyttäisi sellaista terminologiaa, sanamuotoa, että Moskovan internationaale on punainen internationaale. Tämä vaikuttaa psykoloogisesti Suomen työväestöön, kuin olisi Amsterdamin internationali keltainen. Sanottakoon tätä joko kommunistiseksi tai muuksi, mutta ei koskaan punaiseksi''.

V. Rautio: ''Tämä kysymys on sellainen, joka pakottaa heti ryhtymään puuhiin uuden ammattijärjestön perustamiseksi, koska tiedämme että internationaalikysymystä Ammattijärjestön edustajakokous ei tule hyväksymään siten, ja siinä tulee heti selvä riita''.

''Vaaran vilkuttaminen'' toimintaohjeena.

Säätytalon hajoituskokouksessa oli siis varsin voimakkaasti edustettuna sellainen mielipide, että olisi heti ryhdyttävä mahdollisimman häikäilemättömään hajoitustyöhön ammattijärjestöä vastaan. Aivan sellaisena ei asia kuitenkaan ilmene kokouksen päätöksissä. J. F. Aallon kierompi kanta pääsi voitolle, kanta jonka hän puki seuraaviin sanoihin: ''voisimme sanoa, että neuvottelukokous pitää välttämättömänä, mutta emme sanoisi,

että ellei vaatimuksemme mene läpi, niin eroamme. Voidaan vilkuttaa vaaraa, mutta ei uhata''.

Sosdem johtajiston esiintyminen ammattiyhdistysliikkeemme hajoittamiseksi muodostuikin sitten tuommoiseksi ''vaaran vilkuttamiseksi''. Työmarkkinatilanne oli suhteellisen hyvä, ammattiyhdistysliikkeeseemme liittyi runsaasti jäseniä, niin että jäsenmäärä kaksinkertaistui lyhyen ajan kuluessa, ammatillinen luokkataistelutoiminta oli erittäin virkeätä, käytiin useita menestyksellisiä työtaisteluita, ammattiyhdistysliikkeemme toiminta oli yleensä menestyksellisempää kuin milloinkaan ennen v:n 1917 vallankumousaikaa lukuunottamatta. Se se oli, joka pakotti herrat tyytymään ''vaaran vilkuttamiseen'' ja muuhun n.s. ''aatteelliseen'' hajoitustyöhön: sosdem sanomalehdistö teki kaikkensa provosoidakseen erimielisyyttä ammatillisesti järjestyneen työväestön keskuuteen, saadaksensa jäsenjoukot eristetyiksi keskusjohdoista, leimatakseen tärkeimmillä johtopaikoilla olevat toverit epäluotettaviksi, valmistaakseen maaperää organisatoriselle hajoitustyölle — samaan aikaan kuin sosdem hajoituskeskus perusteli itselleen alajärjestöjä jokaiselle paikkakunnalle, mistä se vain löysi neljä tahi vain kolmekin hajoitustyöhön alentuvaista luihua sielua, lähetteli työtaistelupaikoille agenttejaan provosoimaan erimielisyyttä lakkolaisten keskuuteen, kuten esim. Viipurin satamatyöläisten ja Nokian kumitehtaan työläisten taisteluissa, yrittäen siis kaikin tavoin lamaannuttaa ammattiyhdistysliikkeemme taistelutarmoa ja iskuvoimaa — kapitalistien lehdistön kuiskiessa herrojen korviin tulevaisuuden suurista mahdollisuuksista.

Mutta ennenkuin ryhdymme näitä seikkoja lähemmin tarkastelemaan, kiinnitämme hetkisen huomiota ammattiyhdistysliikkeemme luonteeseen.

Ammatilliset järjestömme suurten joukkojen järjestöinä.

Ammatilliset järjestömme ovat luonteeltaan ja tarkoitusperiltään suurten joukkojen järjestöjä. Niihin pääsee jäseneksi jokainen työläinen, joka sitoutuu noudattamaan niiden sääntöjä ja päätöksiä, joka ei ole tehnyt sovittamattomia rikoksia työväenluokkaa vastaan. Se ei siis vaadi jäseniltään minkään poliittisen maailmankatsomuksen tunnustamista, vaan lausuu tervetulleeksi jäsenyyteensä kaikki rehelliset työläiset. Ammattiyhdistyksemme ovat siis palkkatyöläisten yhteisiä pysyviä järjestöjä. Niiden tarkoituksena on vaikuttaa työläisten etujen mukaisella tavalla työsuhteiden perusteisiin, edellytyksiin ja ehtoihin, kuten työpalkkojen korottamisiin, työpäivään lyhentämisiin, työolojen parantamiseen yleensä j.n.e. Samalla ne pyrkivät kohottamaan työläisten henkistä tasoa ja kouluuttavat heitä taistelemaan kapitalistista riistojärjestelmää vastaan työväenluokan täydellisen vapauttamisen hyväksi. Ammattijärjestömme edustajakokousten päätösten mukaan on järjestöjemme työskenneltävä näiden tarkoitusperiensä toteuttamiseksi ''sekaantumatta poliittisten puolueiden tehtäviin''.

Sellaisena kuin asiat nyt ovat, millaisiksi voimassaolevat edustajakokousten päätökset ja säännöt ne määrittelevät, on siis jokaisella rehellisellä työläisellä mahdollisuus ja samallaiset oikeudet vaikuttaa ammattiyhdistysliikkeemme yleiseen suuntaan ja menettelytapoihin. Ne ovat niin laajalle pohjalle rakentuvia joukkojärjestöjä kuin ylipäänsä, luokkataistelujärjestöistä puheena ollen, voidaan ajatella. Olimmepa poliittisilta mielipiteiltämme sosialidemokraatteja, kommunisteja, vasemmistososialisteja, n.s. puolueettomia — kaikilla meillä on — edellämainituin rajoituksin — samanlainen mahdollisuus päästä

mukaan ammattiyhdistysliikkeeseen, kaikilla meillä on samanlainen oikeus vaikuttaa sen luokkataistelusuuntaan ja menettelytapoihin. Ja koska ammattijärjestö toimii koko ammattiyhdistysliikkeemme keskusjärjestönä, muodostaa se siis Suomen palkkatyöväestön yhteisen joukkojärjestön. Sen vuoksi jokainen yritys ammattijärjestömme tuhoamiseksi merkitsee hyökkäystä jokaista rehellistä Suomen palkkatyöläistä vastaan yhteisesti ja kutakin vastaan erikseen. Sen vuoksi on sosdem. johtajiston pyrkimys ammattiyhdistysliikkeemme hajoittamiseksi kamalin ja törkein rikos Suomen palkkatyöväestöä vastaan.

Kapitalistien lehdistö sosdem. johtajiston innoittajana ja neuvonantajana.

Kapitalistinen sanomalehdistö on kiinnittänyt ammattiyhdistysliikkeeseemme jatkuvastikin erittäin suurta huomiota. Mutta varsinkin 1920 pidetystä edustajakokouksesta alkaen kun palkkatyöväestö ryhtyi proletaarisen johtonsa ohjaamana kulkemaan yhteisten etujensa mukaista luokkataistelutietä, on se seurannut tätä liikettämme tavalla, jonka hysteeriset piirteet ovat aivan ilmeiset. Kapitalistisen lehdistön sosdem. johtajistolle osoittama neuvonanto-, rohkaisu- ja lohdutuskirjoittelu alkoi sensijaan vasta jonkun aikaa ennen edelläselostettua Säätytalon hajoituskokousta. Nuo kirjoitukset muodostavat sangen runsaan, mielenkiintoisen ja opettavan kokoelman; ne ovat kiertämättöminä todistuksina siitä, että sosdem. johtajiston ammattiyhdistysliikkeeseemme kohdistama hajoitustyö on aivan kirjaimelleen kapitalistien tahdon täyttämistä. Ainehiston tavattomaan laajuuteen verraten on meidän tässä suppeassa esityksessämme rajoituttava vain muutamien tyypillisten esimerkkien mainitsemiseen.

Fasiestinen Iltalehti kirjoitti marraskuun 11 p:nä 1927 julkaisemassaan pääkirjoituksessa: ''Sosialidemokraattien jyrkällä selvänteolla tästä moskovalaisesta haaraliikkeestä (Suomen Ammattijärjestöstä) olisi tavattoman suuri merkitys meidän maamme oloissa. Ammattijärjestöllä, joka tekisi selvän Moskovan kätyreistä*), voisi avautua maassamme uudet ja merkitsevät tehtävät''. Ja kun lehti on täten silittänyt päätä sekä herättänyt ''uusien'' ja ''merkitsevien'' tehtävien toivoa, ärsyttää se sosdem. johtajiston pikkuporvarillista kunnianhimoa seuraavasti: ''Mutta voiko sellaista otetta toivoa sosialidemokraateilta, jotka ovat kyllin heikkoja ja matelevaisia ei ainoastaan tyytyäkseen kommunistien komentoon, vaan vieläpä ottaakseen voimaperäisesti osaa yllytystyöhön nykyisen ammattijärjestön puolesta. Jos heissä olisi miehiä karistamaan tämän ikeen päältään, sensijaan, että nyt ruikuttavat sen raskasta painoa, olisi se totisesti mainittava merkkitapaus''.

Tämänlaisen kirjoittelun välittömänä seurauksena olikin, että sosdem. johtajisto ryhtyi perustelemaan hajoitusammattiyhdistyksiä sellaisille paikkakunnille missä siihen suinkin oli mahdollisuutta. Niinpä sellainen perustettiin Tampereelle seuraavan vuoden tammikuun alkupäivinä. Mutta tehtävä oli ylivoimaisen vaikea. Palkkatyöväestö pysyi järjestölleen uskollisena. Herrat olivat pakotettuja omassa hajoituskokouksessaankin tunnustamaan, että ammattiyhdistysliike on heidän hajoitustyöstään huolimatta mennyt nopeata vauhtia eteenpäin. Itse hajoitusmestari Huttunen lausui: ''Jäsenmäärä on noin

---

*) On huomattava, että kapitalistinen ja sosialidemokraattinen lehdistö nimittää kommunisteiksi ja ''Moskovan kätyreiksi'' jokaista joka ei ilman muuta alistu sosdem. johtajiston tai kapitalistien tahtoa täyttämään.

74 tuhatta ja useat työtaistelut ovat päättyneet hyvin tai tyydyttävästi'' (Kansan Lehti, tammik. 11 p:nä 1928).

Kapitalistinen lehdistö painoi kuitenkin yhä edelleen nappia. Se kiitti, moitti ja uhkasi. Niinpä Helsingin Sanomat riensi rohkaisemaan tammik. 19 p:nä 1928 julkaisemassaan pääkirjoituksessa: ''Merkkinä sos.-dem. työväen irtautumisesta kommunistien johtamasta ammatillisesta liikkeestä voitanee kuitenkin pitää sitä, että Tampereella on viime viikolla perustettu sos.-dem. ammattiyhdistys. Kunpahan nyt voisivat ottaa täyden askeleen....''

Etelä-Saimaa päättyi tammik. 28 p:nä 1928 pääkirjoituksessaan seuraavaan tulokseen: ''Tuskinpa yleensä on toiveita siitä, että työnantajien alotteesta saadaan syntymään minkäänlaista työläisten ammatillista järjestäytymistä, jolla olisi menestymisen mahdollisuuksia. Kyllä alotteiden täytyy lähteä työläisistä itsestään. Ja jos pyrimme puolueettomaan ammattijärjestöön, niin siihen tuskin päästään yrittämällä perustaa erityisiä 'valkoisia' järjestöjä, vaan siten, että työläisten omassa keskuudessa syntyy kylliksi voimakas liike siihen suuntaan''.

Samanlaiselle kannalle asettui myöskin kokoomuslainen Uusi Aura helmik. 10 p:nä 1928 julkaisemassaan pääkirjoituksessa. Se ilmoitti avoimesti, että ''porvarillisella taholla suhtauduttaisiin sosialidemokraattiseen ammattijärjestöön pienempänä pahana kuin kommunistiseen''. ''Porvarillisella taholla tunnettaisiin suurempaa valtakunnallista varmuutta tästä muutoksesta ja tämän vuoksi sitä toivotaankin yleisesti''.

Etelä-Suomi kirjoitti samasta asiasta helmik. 16 p:nä 1928 julkaisemassaan pääkirjoituksessa: ''Epäonnistuneet yritykset ammattijärjestön johdon valtaamiseksi kommunisteilta yleisissä ammattijärjestön edustajakokouksissa ovat siihen tyytymättömille viitoittaneet uuden tien, joka

suuntautuu omaan, puhtaasti sosialidemokraattisen ammattijärjestön luomiseen nykyisen kommunistisen järjestön rinnalle ja kilpailijaksi''. — Mutta silloinen tilanne ei ollut Etelä-Suomenkaan mielestä sopiva ''täyden askeleen'' ottamiseen. Sen vuoksi se lohdutti sosdem. johtajia ja neuvoi, tarkoitustaan sopivasti naamioiden, että heidän puuhaansa, ''Ammattijärjestön perustamishankkeeseen, kätkeytyy tulevaisuuden lupaus, siemen, jonka puuksi kehittyminen odottaa vain kuohkeampaa maaperää''.

Tätä ''maaperän kuohkeuttamista'' sosdem. johtajisto sitten ryhtyikin entistä voimaperäisemmin suorittamaan. Ammattiyhdistysliikettämme koetettiin kaikin mahdollisin keinoin vahingoittaa. Kapitalistien ja sosdem. johtajiston muodostama yhteisrintama, tuo mieltäylentävä pyhä allianssi, toimi täydellä höyryllä. ''Kuohkeuttamispolittiikkaan'' kuuluivat — ja kuuluvat edelleenkin — hyvin oleellisena osana myöskin poliittiset vainot, minkä näkyvistä seurauksista ammattijärjestömme kyvykkään sihteerin, tov. Arvo Tuomisen vangitseminen on tähän mennessä huomattavin.

Järjestynyt työväestö seisoi kaikesta huolimatta yksimielisenä monissa ankarissa taisteluissa koetellun ja luotettavaksi johtajaksi havaitun luokkataistelujärjestönsä, ammattijärjestön ympärillä. Sosdem. johtajisto ei saanut kylvetyksi eripuraisuutta työläisten keskuuteen. Kapitalistisen lehdistön antamien ohjeiden käytäntöön sovelluttaminen ei tuottanut toivottua tulosta. Niinpä esim. tunnettu hajoittaja, Artturi Aalto, valittaakin haikein sanoin S. S:ssa marrask. 10 p:nä 1928 julkaisemassaan kirjoituksessa, että työläiset ''ovat tyytyväisiä siihen linnarauhaan ja yhteisrintamaan, mikä nyt ammatillisessa liikkeessä on vallinnut. Uskovat kaiken olevan oikein''. Sen vuoksi herra Aalto painostaakin: ''Tällainen on tilanne

tosiasiassa nykyään ammatillisessa liikkeessä. Ja se ei tule olemaan maamme palkkatyöväelle onneksi, jos se saa edelleen jatkua.... Nykyisestä tilanteesta on siis mitä pikemmin päästävä'', t.s yhtenäinen ammattiyhdistysliike on kapitalistien antamien ohjeiden ja herra Aallon käsityksen mukaan mitä pikaisemmin hajoitettava!

Kaksi kuvaavaa tapausta.

Ennenkun ryhdymme tarkastelemaan, millä tavalla kapitalistit ja sosdem johtajisto, tuo pyhä allianssi, valmistautui ammattiyhdistysliikkeemme hajoittamiseen ammattijärjestön viimeksi pidetyn edustajakokouksen edellä, kosketteIemme vielä paria kuvaavaa tapausta, joissa sanottu pyhä allianssi esiintyy täydessä loistossaan. Ensimmäinen näistä koskee suhtautumista talvella 1928 pidettäväksi aijottuun n.s. Berlinin yhtenäisyyskonferenssiin ja toinen taas suhtautumista n.s. Mannion mondkonferenssiin.

Kuten muistettanee aijottiin helmikuussa 1928 pitää Berlinissä Norjan ammattijärjestön koolle kutsuma Norjan, Suomen ja Neuvostoliiton ammattijärjestöjen yhtenäisyykonferenssi. Jo tämän konferenssin alkuvalmistelutkin saivat eräät kapitalistipiirit ja sosdem. johtajiston pahoinkerroin ripulille. Seuraavassa poimimme pienen kukkaiskimpun näytteeksi siitä, millä tavalla mainitut piirit kysymykseen suhtautuivat :

1) ''Meidän mieltämme kiinnittää tietenkin lähinnä se, että Suomen ammattijärjestö on tässäkin moskovalaisessa puuhassa mukana. Se on uusi todistus siitä hengestä, joka tässä ''puolueettomaksi'' kutsutussa järjestössä vallitsee. Kommunistiset ammattiyhdistysmiehemme eivät tyydy enää siihen, että moskovalaisia oppeja levitettäisiin omalla maakamaralla. He seuraavat nyt moskovalaista viittausta ja lähtevät heidän mukanaan antamaan

"näytäntöjä" eräässä europalaisessa suurkaupungissa" (Maakansa).

2) "Konferenssin tarkoituksena on ryhtyä sanottujen kolmen maan ammattiliittojen avulla puuhaamaan uutta kommunistista ammattiliittojen rintamaa "maailmanjärjestöä", jonka Moskova toivoo entisiä järjestöjään menestyksellisemmin tulevan ajamaan sen asioita" (Uusi Suomi).

3) "Tuskinpa bolshevikit tällä tavoin (Berlinin konferenssilla) kuitenkaan onnistuvat johtamaan ketään harhaan.... Kokemus on opettanut, että näiden hommien takana aina on venäläisen bolshevismin levittäminen, eikä suinkaan työväestön etujen ajaminen. Puheenaoleva puuha on lisäksi suoranainen hyökkäys Amsterdamin ammatillista internatsionalea vastaan, johon useimmat länsimaiset ammattijärjestöt kuuluvat.... Varmana voidaan pitää, ettei ainakaan valistuneitten länsimaiden työväestö tähänkään Moskovan ansaan mene" (Helsingin Sanomat).

4) "Meilläkin ammattijärjestön kommunistinen johto oli heti valmis yhtymään norjalaisten kutsuun ottaa osaa tuohon norjalais-suomalais-venäläisen komitean kokoukseen. Nyt sitten maailma saa nähdä ihmeen, kun Norjan ja Suomen ammattijärjestöjen taholta venäläisten avulla pannaan pystyyn uusi maailman ammatillinen internatsionaali. — Tosin siinä on esteenä yksi mutka, nim. se, että länsimainen ammatillinen liike ei mene tuohon peliin mukaan" (S. Sosialidemokraatti).

Kuten huomataan suhtautui kukin mainitsemamme lehti Berlinin yhtenäisyyskonferenssiin niin samalla tavalla, että niistä ei löydä minkäänlaista eroa.

Mantereen hallituksen n.s. työrauhakonferenssin vaiheet ovat lyhyesti kertoen seuraavat:

Jo syksyllä 1928 ilmoitti Sunilan hallituksen sosiali-

ministeri, että hänenkin aikomuksenaan on kutsua koolle samanluontoinen ''työrauhakonferenssi'', mikä juuri vähää ennen oli ollut koolla Ruotsissa. Kysymyksessä oli siis todellisuudessa n.s. mondkonferenssin aikaansaaminen, mikä esim. Ruotsissakin oli todettu yksinomaan kapitalistien etua palvelevaksi. Niinpä täkäläinen sosdem. lehdistökin oli pakotettu — työläiskannattajiensa menettämisen pelosta — asettumaan siihen nähden kielteiselle kannalle.

Mutta Sunilan hallitus kaatui ja remmiin astui Mantereen n.s. edistysmielinen hallitus. Sen sosialiministeri otti uudelleen päiväjärjestykseen ''työrauhakonferenssin'' koolle kutsumisen. Ammattijärjestömme saikin sitten kutsun saapua helmikuun 9 p:nä 1929 sosialiministeriössä pidettävään ''työriitojen sovittelua'' koskeviin neuvotteluihin. Samanlainen kutsu oli myöskin lähetetty ammattijärjestön alaisille liitoille.

Konferenssi oli muodollisesti tarkoitettu koskemaan vain ''työriitojen sovittelumenettelyä'' ja oli suunniteltu järjestettäväksi siten, että työnantajakapitalistien ja työläisten edustajat kokoontuisivat kumpikin eri huoneeseen, joskin samanaikaisesti, ja sosialiministeri toimisi sitten näiden edustajistojen yhdysrenkaana....

Ammatilliset järjestömme havaitsivat kuitenkin heti, että kysymyksessä oli itse asiassa alkutoimenpide sellaisen suunnitelman toteuttamiseksi, jolla työläisiltä kiellettäisiin työtaisteluoikeus ja pakotettaisiin alistumaan pakollisen välitystuomiomenettelyn määräyksiä noudattamaan. Sen vuoksi ammattijärjestömme ja eri liitot kieltäytyivät edustajaansa konferenssiin lähettämästä. Sen sijaan päätettiin jättää sosialiministeriölle kirjallinen vastaus, jossa tuotiin avoimesti julki ammatillisesti järjestyneen työväen kanta asiassa.

Mitä tapahtuikaan! Kapitalistinen ja sosialidemokraat-

tinen sanomalehdistö päästi kauhean äänen. Monipalstaisin otsikoin varustettuja erikoiskirjoituksia, pakinoita ja pääkirjoituksia loppumattomiin. Kapitalistis-sosialidemokraattinen yhteisrintama oli täydellinen. Yhteisymmärryksellisempi kuin kenties milloinkaan ennen. Pyhä Alianssi vietti yhteisymmärryksen juhlaa.

Sosdem. johtajisto turvautui lisäksi ulkomaidenkin apuun. Niinpä K. A. Fagerholm, eräs nykyisen hajoitushomman päämiehiä, kirjoitti Ruotsin ammattijärjestön lehteen, Fackföreningsrörelsen, asiasta erikoisen kiroartikkelin, missä hän parhaan kykynsä mukaan koetti parjata ja halventaa ammattiyhdistysliikettämme.

Sosdemisen ja kapitalistilehdistön kirjoitukset asiasta aukaisivat takapajuistenkin työläisten silmät näkemään, että kysymyksessä oli tosiaankin ollut yritys heittää hirttosilmukka ammattillisesti järjestyneen työväen kaulaan ja että ammattijärjestömme oli menetellyt täydellisesti palkkatyöväen etujen mukaisella tavalla kieltäytyessään osallistumasta konferenssiin

Ammattijärjestön edustajakokouksen lähestyessä.

''Työrauhakonferenssin'' aikoina lopullisesti rakentunut kapitalistien ja sosdem. johtajiston välinen yhteisrintama muodostui yhä ilmeisemmäksi ammattijärjestön edustajakokouksen lähestyessä. Kapitalistinen lehdistö jakoi yhä runsaammin kehoituksiaan, ohjeitaan, rohkaisujaan, lohdutuksiaan ja kiihoitti sosdem. johtajiston pikkuporvarillista kunnianhimoa.

Kokoomuslainen Vaasa-lehti tiesi jo kuluvan vuoden tammik. 25 p:nä kertoa huomiotaherättävässä uutisessa m.m.: ''Helsingistä saatujen tietojen mukaan muodostuu Suomen ammattijärjestön tänä keväänä pidettävässä edustajakokouksessa lopullinen pesänselvitys sosialistien

(p.o. sosdem. johtajiston) ja kommunistien kesken. Sosdem. johtajat ovat jo pitkän aikaa perustelleet eri tahoille maata sosialidemokraattisia ammattiyhdistyksiä. Nyt on, niin kerrotaan, tarkoituksena antaa ammattijärjestön ensi edustajakokouksessa viimeinen varoitus uhkavaatimuksen muodossa ja ellei sosialistien (p.o. sosdem. johtajiston) silloin onnistu taivuttaa edustajia hyväksymään järjestön toimielinten kokoonpanoa sellaiseksi, että se takaisi kommunistisen isännöimisen loppumisen, niin tulevat sosialidemokraatit jättämään ammattijärjestön kokonaisuudessaan kommunistien hoitoon ja perustamaan uuden ammattijärjestön''.

Tiedämme, että sosdem. johtajisto on menetellyt kirjaimellisen tarkasti tämän kokoomuslehden reseptin mukaan.

Pari päivää myöhemmin, siis tammikuun 27 p:nä kuluvaa vuotta, julkaisi kokoomuslainen Karjala pääkirjoituksen samasta asiasta, päättäen artikkelinsa seuraavin sanoin:

''Sosialidemokraattien taholla on varsinkin viime aikoina viittailtu siihen, että jolleivät he onnistu ammattijärjestöä valtaamaan, perustavat he uuden ammattijärjestön. Onko heissä siihen tarpeeksi rohkeutta, sen näyttää tulevaisuus''.

Samanlaisia kirjoituksia kapitalistinen lehdistö julkaisi, kuten jo huomautimme, pitkin viime talvea. Niinpä kokoomuslainen lehti Uusi Aura julkaisi maaliskuun 28 p:nä kuluvaa vuotta pääkirjoituksen, jossa se yllytti ja uhkaili sosdem. johtajistoa antaen samalla ohjeita hajoitustyötä varten. Se esim. lausui: ''Mutta heillä (sosdem. johtajilla) on käytettävissä yksi keino: selvän pesäeron tekeminen kommunisteista perustamalla uusi ammattijärjestö''.

Samoihin aikoihin neuvoi Etelä-Suomen Sanomat sos-

dem. johtajistoa: ''eroittautumaan kokonaan kommunistien komennosta (s.o. Suomen ammattijärjestöstä) ja muodostamaan yhdessä ei-sosialistisen työväestön kanssa puolueettoman ammattijärjestön''.

Kapitalistisen lehdistön jatkaessa samaan tapaan kirjoittelua täyttivät sosdem. johtajat ensimmäisen osan porvariston vaatimuksesta: herrat Fagerholm ja Huttunen erosivat suurieleisesti ammattijärjestön toimeenpanevasta valiokunnasta. Kapitalistien leirissä vallitsi jakamaton tyytyväisyys.

Ammattijärjestön edustajakokous ja sen jälkeiset tapahtumat.

Kun ammattijärjestön edustajakokous sitten kokoontui, ilmaisivat edustajakokouksen entistäkin harvalukuisempien sosdem. johtajiston tahtoa noudattavien edustajien esiintymiset heti alusta alkaen, että kapitalistisen lehdistön sosdem. johtajistolle esittämä ohjelma tulisi kirjaimelleen täytetyksi. Nuo muutamat edustajat tekivät kaikkensa saadakseen edustajakokouksen avulla kylvetyksi eripuraisuutta ja hajaannusta työväestön keskuuteen. Mutta edustajakokouksen valtava enemmistö ei kuitenkaan ryhtynyt tanssimaan herrojen pillin mukaan, vaan säilytti ammattijärjestön edelleen työväen yhteisenä luokkataistelujärjestönä. Ja lopputulos oli sitten, että sosdem. johtajisto ''vetäytyi kaikesta vastuusta vapaaksi'', kuten kokoomuslainen Vaasa-lehti oli jo yli kolme kuukautta aikaisemmin neuvonut.

Mutta edustajakokouksessa olleet sosdemit eivät rohjenneetkaan jatkaa alottamaansa tietä.

Heti edustajakokouksen jälkeen antamassaan julistuksessa he päätyivät semmoiseen tulokseen, että sosdem

työläisten on pysyttävä edelleen yhteisessä ammattijärjestössä.

Kapitalistien lehdistö raivostui. Se turvautui vanhaan koeteltuun keinoon: se ivaili sosdem. johtajistoa, nimitti niitä raukoiksi, sirkusklovneiksi ja vaikka miksi kun eivät heti ryhtyneet avoimeen hajoitustyöhön, kuten nähtävästi aikoja sitten jo oli sovittu. Käytettiinpä uhkaustakin. Ja sillä oli vaikutuksensa. Toukokuun 25 p:nä ilmestynyt Uusi Suomi tiesi jo kertoa, että ''sosialidemokraattisissa johtopiireissä on valtakeikauksen johdosta ryhdytty suunnittelemaan uuden ammattijärjestön perustamista. Tarkoitus on ollut panna se alkuun jo tänä keväänä (siis kuten Vaasa-lehti 25. 1. -29 kertoi), mutta on hanke kuitenkin jätetty syksyyn, jotta saataisiin selville Amsterdamin internationalen kanta kysymykseen nähden''. Pari päivää myöhemmin sosdem. puolueen pää-äänenkannattaja julkaisikin sitten hajoitusjärjestön perustamista tarkoittavan kokouskutsun.

Kapitalistinen lehdistö oli jälleen tyytyväinen. Se jatkoi taas neuvonta- ja rohkaisutyötään. ''Maaperää kuohkeutettiin'', jotta ''siemen'' voisi ''puuksi kehittyä''. Niinpä kirjoitti maalaisliittolainen Maakansa viime syyskuun 7 p:nä julkaisemassaan pääkirjoituksessa, että kapitalistit ''odottavat mielenkiinnolla sitä neuvottelukokousta, jonka ''sosdem. ammatillinen keskusneuvosto'' on kutsunut koolle. Jos tämä kokous tekee päätöksen sosialidemokraattisen ammattijärjestön perustamisesta, helpoittaa se epäilemättä niitä vaikeuksia, joihin herra Mannio katsoo sosialiministerinä joutuneensa. Kun näin syntynyt järjestö tulisi todennäköisesti olemaan se elin, jonka kanssa valtio pitäisi yllä asetuksenmukaisia suhteita, luulisi sen jo antavan sosialidemokraateille rohkeutta sen päätöksen tekoon, jota heiltä on niin kauan turhaan odotettu''.

Maalaisliiton pää-äänenkannattaja Ilkka kirjoitti viime syyskuun 3 p:nä pääkirjoituksessaan: ”Toivomme, että nyt suunnniteltu kokous ei painu joutavalle hokus-pokus asteelle, vaan siinä todella tehdään sosialidemokraattien taholta kerrankin reipas ele ja lähdetään astumaan omaa polkua”.

Kokoomuslainen Karjala kirjoitti niinikän viime syyskuun 3 p:nä: ”Ainoa selvä ja varma keino olisi puhtaan sosialidemokraattisen ammattijärjestön luominen”.

Kokoomuspuolueen pää-äänenkannattaja, Uusi Suomi, kirjoitti viime syyskuun 2 p:nä samasta asiasta vähän perusteellisemmin tunnustaen ne vaikeudet, joita sosdem. johtajistolla on voitettavana ja antamalla neuvoja niiden voittamiseksi. Nämä neuvot olivat osittain hyvinkin yksityiskohtaisia. Niinpä niissä pohdittiin kysymystä, miten jäsenoikeuksien siirtyminen olisi järjestettävä! Uusi Suomi pelkäsi, etteivät rehelliset työläiset tulisi kovin suopein silmin katselemaan tuon hajoitusjärjestön jäseniä. Sen vuoksi se rohkaisi sosdem. johtajistoa: ”On kuitenkin olemassa eräs voimakas tekijä tämän kommunistisen terrorin lopettamiseksi ja se on työnantajain myötävaikutus sosialidemokraattien hankkeen hyväksi. Samalla tulisi lopultakin muodostumaan sulku työmaaterrorille työmailla. — Työnantajain taholta voidaan siis tervehtiä sosialidemokraattien eristäytymistä nykyisestä ammattiyhdistysliikkeestä tervetulleena apuna”.

Sosdem. johtajiston käytännöllinen menettely, kapitalistisen lehdistön antamien ohjeiden käytäntöön sovelluttaminen, oli samaan aikaan luonteeltaan kaksinaista: Julkisuudessa koetettiin asioille antaa sellainen muoto, että joukot muka vaativat ammattijärjestön hajoittamista vasten johtajien tahtoa — etenkin ulkomaille esitettiin asiat tällaisessa valossa —, mutta käytännössä teki samainen johtajisto kaikkensa saadakseen ”joukoilta” kanna-

tusta ajamalleen hajoitustyölle. Näiden seikkojen osoittamiseksi tyydymme esittämään vain pari esimerkkiä.

Sosdem. johtajiston määräys- ja vaikutusvallan alaisena toimii — pääasiassa valtion varoilla — eräs sangen huomattava oppilaitos, nimitt. Työväen Akatemia. Tämän oppilaitoksen oppilaat keskustelivat viime kevättalvella eräässä kokouksessaan suhtautumistaan ammattiyhdistysliikkeeseen ja tekivät siitä seuraavan päätöksen: ''Kokouksen mielestä ei ole mahdollista jatkaa yhteistoimintaa ammatillisessa liikkeessä, ottaen huomioon sen puoluepropagandan, jota ammattijärjestön nykyinen johto, sen enemmistö, nimittäin, harjoittaa'' (S.S. 16. 4. -29).

Kun herrat johtajat olivat täten saaneet hajoitustyölleen ''joukkojen painostuksen'' kirjoittivat he etenkin ulkomaille näinikään: ''Minä en usko, että sosialidemokratit nyt perustavat uuden ammattijärjestön. Kaikkein vähimmin toivon minä, että joukkomme tekisivät sen tyhmyyden. Voin ilmoittaa sinulle, että Ernst Lähde, joka sinun mielestäsi on luonnollisesti auttamaton oikeistososialisti (mikä hän muuten ei ole), myöskin toimii uuden ammattijärjestön perustamista vastaan. Ja minä voin sinulle lisäksi ilmoittaa, että puolueen puheenjohtaja, Paasivuori ja puoluesihteeri Viik, on samalla linjalla.... On tunnustettava, että sosialidemokraattien keskuudessa on henkilöitä, jotka mielellään tahtoisivat perustaa uuden ammattijärjestön. N.s. rivimiehet ovat varmasti sellaisia, jotka tahtoisivat perustaa uuden ammattijärjestön. En tiedä, onko tämä yhtäpitävä sinun teoriasi kanssa — mutta sellainen on tosiasia. On olemassa paljon, paljon sellaisia, jotka ovat sanoneet: Jos emme saa omaa ammattijärjestöä, niin lopetan jäsenmaksun suorittamisen kommunisteille. Sellainen on mieliala'' (K. A. Fagerholm kirjeessään Martin Tranmaelille, julkaistu Norjan Arbeiderbladetissa 17. 9. -29).

Siis: eivät sosdem. johtajat muka tahtoisi hajoittaa yhtenäistä ammattiyhdistysliikettä, mutta — "joukot tahtovat"!!

Säätytalon toinen hajoituskokous ja sen jälkeiset tapahtumat.

Viime syyskuun 29 p:nä kokoontui sosdem. johtajisto kannattajineen työnantajakapitalistien tahtoa täyttämään: perustamaan erikoisjärjestöä Suomen ammatillisesti järjestyneen työväen luokkataisteluliikkeen, lähinnä Suomen ammattijärjestön, tuhoamistarkoituksessa. Kokouksen tekemät merkittävämmät päätökset olivat lyhyesti sanottuna seuraavat: Päätettiin perustaa erikoinen "ammatillisten järjestöjen valtuuskunta"-niminen hajoituskomitea yhtenäisen ammattiyhdistysliikkeen pirstoamistyötä johtamaan ja hajoitustyön yksityiskohdat koetettiin määritellä entistä tarkemmin.

Sosdem. johtajisto toimi siis tuossa kokouksessa — kuten oli odotettavissakin — kapitalistien antamien ohjeitten mukaan. Tämä tosiasia käy selville paitsi jo edellä esittämästämme, myöskin siitä, millä tavalla kapitalistinen lehdistö suhtautui sanotun hajoituskokouksen päätöksiin. Osoittaaksemme vielä kerran, ketkä heiluttavat tahtipuikkoa, kenen tahtoa noudattaen sosdem. johtajisto harjoittaa hajoitustyötään työväen yhteisessä ammattiyhdistysliikkeessä, poimimme kapitalistisesta lehdistöstä vielä seuraavan kukkaisvihon:

Rikkurijärjestön erikoisäänenkannattaja, "Riippumaton Työläinen", kirjoitti lokak. 2 p:nä 1929 ilmestyneessä numerossaan m.m.:

"Merkitsemme tyydytyksellä tämän sos.-demokraattisen ammattiyhdistystyöväen ottaman askeleen, joka tietää ammatillisen liikkeen tervehtymistä kommunistisesta rutosta ja suuntautumista länsimaisiin menettelytapoihin,

vaikkakin sosialistisiin. Tähän tulokseen mekin olemme pyrkineet koettaen osaltamme kypsyttää sos.-demokraatteja ottamaan tämän ratkaisevan askeleen''.

Kokoomuslainen Aamulehti lausui pääkirjoituksessaan lokak. 4 p:nä 1929 m.m.: ''Maamme porvarillinen sanomalehdistö näyttää yleensä olevan tyytyväinen tapahtumaan''.

Maalaisliittolainen Maakansa pääkirjoituksessaan lokakuun 1 p:nä 1929 m.m.: ''Kaikki nekin, joita ammattijärjestön asiat eivät suoranaisesti koske, ovat toivoneet tässä järjestössä jonkinmoista puhdistusta. Ja kun tämä puhdistus saattoi tapahtua vain siten, että sosialidemokraatit kääntäisivät kommunistiselle ammattijärjestölle selkänsä, on heitä koetettu tähän ratkaisuun kaikin tavoin rohkaista''.

Kapitalistinen Etelä-Saimaa pääkirjoituksessaan lokak. 1 p:nä 1929 m.m.: Sosdem. johtajat ovat vihdoinkin ''tulleet siihen tulokseen, että ainoa pelastus umpikujasta (työväen ammattiyhdistysliikkeen hajoittamiseen — meidän huom.) on se tie, jota porvarillisella taholla on heille viitotettu jo vuosimääriä, nimittäin selvä pesäero kommunisteista''.

Päivää myöhemmin kirjoitti turkulainen sosdem lehti, Sosialisti, pääkirjoituksessaan: ''Olemme jo aikaisemmin lausuneet käsityksenämme, että selvä pesäero on kommunistien kanssa tehtävä''. — Niin kaiku vastaa, kuin metsään huutaa!

Kokoomuspuolueen pää-äänenkannattaja, Uusi Suomi, kirjoitti asiasta m.m.: ''Tilanne Suomen ammattiyhdistysliikkessä on nyt saanut sosialidemokraattien lupaaman ratkaisun''. Sosdem. johtajisto oli siis jo etukäteen antanut kapitalisteille lupauksen ja täyttänyt sen. Mainittu Uusi Suomi totesi edelleen sanomattomaksi tyydytykseen: ''Lopullisesti hyväksyttyjen ponsien perusteluista

selviää, että periaatteellinen puoli on ratkaistu siten, ettei sitä vastaan ole erikoisempaa muistuttamista''.

Muuan „selventävä ponsi".

Työväen ammattiyhdistysliikkeen pirstoamista tarkoittavissa ponsissa p.o. hajoituskokous asettui sille kannalle, että yksityiset jäsenet eivät saa erota ammatillisista järjestöistä, vaan ainoastaan liitot ammattijärjestöstä ja perusjärjestöt sellaisista liitoista, jotka eivät alistu hajoituskokouksen tahtoa täyttämään. Uuden Suomen mielestä olisi tätä päätöstä ollut täydennettävä seuraavalla ponnella:

''Missä ei tämäntapaisen osaston valtaamiseen katsota olevan tarpeeksi edellytyksiä, on sosialidemokraattisesti ajattelevain ja niiden, jotka eivät hyväksy nykyisen kommunistijohdon harjoittamaa politiikkaa ammattiyhdistysliikkeessä, perustettava paikkakunnalle uusi osasto, joka kaikkine jäsenineen liittyisi sosialidemokraattiseen ammattiyhdistysväen valtuuskuntaan tai myöhemmin perustettavaan asianomaiseen liittoonsa''. — Ja Uusi Suomi lisäsi vielä: ''Tämä näin selventävä ponsi olisi poistanut lopullisesti käytännön tieltä esteen ja antanut myöskin yksityisille jäsenille oikeuden erota nykyisestä ammatillisesta liikkeestä''. Missään muussa suhteessa ei Uudella Suomella ollut mitään muistuttamista hajoituskokouksen päätöksiä vastaan.

Maalaisliiton pää-äänenkannattaja, Ilkka, asettui lokak. 4 p:nä 1929 julkaisemassaan pääkirjoituksessa niinikään yleensä hyväksyvälle kannalle sosdem. johtajiston Säätytalon toisessa hajoituskokouksessa tekemiin päätöksiin nähden. Ilkkakin teki vain seuraavan muistutuksen: ''Selvintähän olisi julistaa jokaisen jäsenen velvollisuudeksi ilman muuta erota kommunistisesta osastosta ja

muodostaa uusi sosialidemokraattinen, vaikkapa paikallinen liitto tai järjestö ei sellaisenaan eroakaan''.

Kun johtavat kapitalistilehdet olivat täten ryhtyneet vaatimaan tuommoista ''selventävää pontta'' hajoitusohjeisiin, niin oli odotettavissa, että hajoituskeskus tulisi tämänkin kapitalistien antaman ohjeen panemaan täytäntöön. Käskyn täyttämistä ei tarvinnutkaan pitkälti odottaa.

Sosdem. johtajiston hajoituskomitean sisärengas — joka kutsuu itseään ''ammatillisten järjestöjen valtuuskunnan työvaliokunnaksi'' — kiiruhti antamaan yksityiskohtaiset hajoitusohjeet, jotka julkaistiin m.m. Suomen Sosialidemokraatissa lokakuun 17 p:nä 1929. Näissä hajoitusohjeissa oli myöskin tuo m.m. Uuden Suomen ja Ilkan kaipaama ''selventävä ponsi'', ollen sanamuodoltaan seuraava: ''Sellaisista osastoista, joita ei osastoina saada nyt tai myöhemmin eroamaan sen takia, että niiden jäsenenemmistö on kommunistinen, on kaikkien ei-kommunististen jäsenten yksityisinä erottava. Kun kuitenkin on välttämätöntä, etteivät kommunistisista osastoista eroavat jää kokonaan järjestöjen ulkopuolelle, on heidän perustettava keskuuteensa uusi kommunistiseen liittoon kuulumaton osasto''.

Ja pyhä allianssi vietti jälleen riemujuhlaa. Ilkka totesi haltioituneena: ''Nyt ovat sosialidemokraatit astuneet tuon kaipaamamme askeleen'' (24. 10. -29).

Lokakuun 20 p:nä puki Uusi Suomi pääkirjoituksessaan tuon juhlatunnelman seuraaviin sanoihin: ''Sos.-demit ovat tällä määräyksellään menneet Rubiconin yli'', s.o. aloittaneet avoimen sodan kapitalistien puolesta palkkatyöväen yhteistä ammattiyhdistysliikettä vastaan.

Mitä tehtävä?

Kaikesta edelläesitetystä käy selville, että ammattiyhdistysliikkeessämme on mitä törkein hajoitustyö käynnissä; mitä häikäilemättömin hyökkäys jokaisen palkkatyöläisen luonnollisimpia etuja ja tärkeimpiä oikeuksia vastaan. Jokaisen palkkatyöläisen on siis ryhdyttävä päättävään, määrätietoiseen ja hellittämättömään taisteluun sen takaisin lyömiseksi.

Ammatilliset järjestömme ovat syntyneet ankarien työtaistelujen merkeissä. Ne ovat alusta alkaen olleet palkkatyöväestön luokkataistelujärjestöjä kapitalistista riistoa ja koko riistojärjestelmää vastaan. Ja ne ovat edelleenkin pohjaltaan samanlaisia taistelujärjestöjä, millaisiksi palkkatyöväestö itse on ne alkujaan perustanut. Ja mikäli ammattiyhdistysliikkeemme on nykyään periaatteiltaan ja menettelytavoiltaan erilainen kuin aikaisemmin, johtuu tuo erilaisuus vain siitä, että kapitalistinen riistojärjestelmä ja itse riisto on jatkuvasti tehostunut, käynyt häikäilemättömäksi, monimutkaisemmaksi ja kierommaksi. Palkkatyöväestön valistustason yleinen kohoaminen on niinikään vaikuttanut samaan suuntaan. Ammattiyhdistysliikkeemme kokonaisuudessaan on siis yhä edelleen kaikkien rehellisten palkkatyöläisten yhteinen luokkataistelujärjestö, joka pyrkii vaikuttamaan voimassaolevien sääntöjen ja päätösten puitteissa ja palkkatyöläisten yhteisten etujen mukaisella tavalla työsuhteiden perusteisiin, edellytyksiin ja ehtoihin, t.s. hankkimaan työläisille parempaa palkkaa, lyhyempää työpäivää, parempia työoloja yleensä j.n.e., ja samalla se kohottaa työväestön valistustasoa kasvattaen jäsenistään mahdollisimman pystyviä luokkataistelijoita koko kapitalistista riistojärjestelmää vastaan.

Ja kun näin on, niin on myös itsestään selvää, että

jokaisen palkkatyöläisen velvollisuutena on jo oman etunsa nimessäkin jyrkästi torjua kaikki ammattiyhdistysliikkeemme tuhoamiseksi tehdyt hyökkäykset. Järjestöjen kokouksissa on tehtävä selväksi eheyden puolesta hajoitusta vastaan käytävän taistelun välttämättömyys. Työmailla ja muualla, missä kaksi, kolme tai useampia työläisiä kokoontuu keskustelemaan, on hajoitustyön luonne ja merkitys paljastettava, niin että jokainen työläinen selvästi näkee, mistä on kysymys ja ryhtyy käytännöllisiin toimenpiteisiin hajoittajia vastaan. Ainoatakaan tilaisuutta, jossa on mahdollisuus kohottaa ammattiyhdistysliikkeemme eheyttä, yhtenäisyyttä, voimaa, taistelukykyä, ei saa laiminlyödä.

Jokainen palkkatyöläinen, poliittisiin mielipide-eroavaisuuksiin katsomatta, elää pääasiassa samanlaisen kapitalistisen riiston alaisena. Ammattijärjestömme taistelee tuota riistoa ja koko riistojärjestelmää vastaan kaikkien palkkatyöläisten puolesta. Kaikkien työtätekevien, mutta ennen kaikkea jokaisen palkkatyöläisen ja etenkin ammatillisesti järjestyneiden tärkeänä velvollisuutena on siis — korostettakoon tätä tosiasiaa vieläkin — ryhtyä oman luokkansa kalleimpien etujen nimessä kaikkiin mahdollisiin toimenpiteisiin niitä hajoitustoimenpiteitä vastaan, joita sosdem johtajisto kapitalistien ohjaamana koettaa ammattiyhdistysliikkeemme keskuudessa toteuttaa.

Palkkatyöläiset: yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta!
